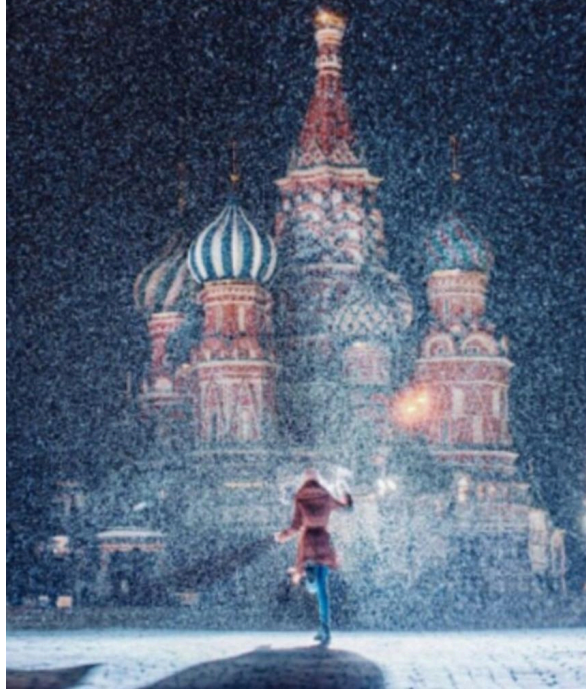

Peymanın Lidyası

– TülayMaviYıldırım · 27 Ağustos 2024

PEYMAN' IN LİDYA'SI

Oturduğu sitenin güvenlik binasının önünde bekliyordu. Mercan kırmızısı, belden aşağı kısmı ince pileli bir elbise vardı üzerinde.

Su dalgası saçları omzundan aşağıya dökülüyordu. Süetten, ten rengi çizmelerinin konçları dizlerine doğru gelmiş, bacaklarındaki balerin disiplini ortaya çıkartmıştı.

Özlemle kuşatılmış teni sonsuz bahar gibi kokuyordu.. Dik duruşu, kendine güvenen havası o mistik bakışlarını tamamlıyordu.

Bavulunun çekçek tutacağına astığı tay tüyünden küçük çantasını alıp omzuna taktı. Yüzünde, çözemediği şeylerin ve sevdanın izi derinlere kaçmaya çalışıyordu..

Elinde tutabildiği birkaç tane mutluluktan biri de buz pateniydi. Onun için her zaman büyüleyiciydi; oradayken, donmuş bir zeminin üzerinde filizlenip büyüyor, güçleniyor, yenilmez bir savaşıya dönüşüyordu, nehirleri aşıyor, kilometrelerce uzak diyarları arşınıyordu.

Doluyor..

Taşıyor..

Çoğalıyordu..

Çocukken hep balerinelere özenir, her yerde dans ederdi. Eğitimini aldıktan sonra evet "balerin" olmuştu.

Yıllarca balerinlik yapmış, büyük başarılarla imza atmıştı ve sonradan buz patenine gönül vermişti.

Hafif bir fren sesi duyuldu, taksi gelmişti. Şoför Lidy'a'nın bavulunu bagaja yerleştirdi, arabanın kapıları

kapandı ve havaalanına doğru yola çıktılar..

Sol elinde sıkıca tuttuğu şans kolyesinin zinciri parmaklarının arasından aşağıya doğru sarkıyordu. Sonsuzluk figürlü kolyenin, mavi küçük taşları arasına ikisinin de "doğduğum gün" dedikleri o tarih yazılmıştı.

Her güzel anı; sokak duvarları, billboardlar geride kaldıkça şeker tanelerine karışan beddua gibi dilini parçalıyordu. Avucunu açtı, elindeki kader çizgisine bir damla efkâr düştü gözlerinden.

Dış hatların önünde taksi durdu, Lidya indi, etrafını süzdü, birini bir şeyi arıyor gibi iyice taradı insanların yüzünü..

Onun kendini bir şenlik havasında yolcu etmesine o kadar alışmıştı ki kötü oldu birden..

Her şey onu hatırlatırken, bu gidişe dayanmak hiç kolay olmayacaktı. O günün ardından Peyman'ın sesi hiç çıkmamıştı.

Ondan; sarp kayalıklarında gezen karaca yüreğinden, nefes almayı hatırladığı atmosferinden, içinde anlamlara büründüğü tek cümleden, üstelik de küskün, uzaklardaki bir ülkeye gideceğini düşününce aklındaki her şey, hızla yol alan bir arabaya dönüştü sanki, araba tam gaz kilometreleri devirmeye başladı..

Aniden bu arabanın ön camına, avcının seken kurşunundan kaçan bir tavşan atladı, birkaç taklanın ardından büyük bir patlama oldu..!

Kapana kısılmıştı, kendi zihnindeki hastanenin acil servisindeydi..

Yaşamakla yaşam arasında kayboluyordu..

Kendi organları tarafından taarruza uğramış, bitmeyen bir ateş altındaydı..

Aşk; sekoyalar gibi metrelerce gökyüzüne yükselir, yükseldikçe ulaşılması imkânsiz hale gelir, yalnızlaşır insan, giderek acı ve ızdıraba dönüşür. Çok az kişi bu yükseklikle baş edebilir.

Onun ise fevriyeti yüzünden, şuan yaşadığı pişmanlığı bakışlarını buğulaştırmıştı bile..

Lidya güvenlik anonsuyla irkildi ve kendine geldi. Bavulunu çekerek turnikelere doğru ilerledi.

Bekleme salonuna geçtiklerinde kendine sakin bir yer buldu, mp3 'ünün kulaklığını taktı, çantasındaki kitabı çıkartıp okumaya başladı..

Aktarmalı, yorucu bir yolculuktan sonra Moskova'ya ulaştılar. Lidya otele gelir gelmez bavulunu odanın girişine özensizce bıraktı ve duşa geçti.

Banyo ilaç gibi gelmişti, makyajını silmeye odaya geçti, bornozu ve saçındaki havlu topuzuyla bembeyaz bir kuğu gibiydi ince ve büyüleyici.

Kapı çaldı oda servisi Hızır gibi yetişmişti, mis gibi sıcak çikolata kokusu sardı odayı.

Bu koku her türlü mutsuzluğu, parçalanmış şeyi, umutsuzluğu tamir edebilecek güçteydi.

Yatağın ucuna oturdu ve ilk yudumunu aldı kupadan, kendini daha iyi hissediyordu artık.

Bugün pofuduk pofuduk dinlenecek ve yarın şehirdeki gezi turuna katılacaktı sonra da antrenmanı vardı.

Gözlerini kapattı ciğerlerine derin bir umut çekti ve mavi kanatlı rüyaların peşine düştü..

Şehrin gürültüsü giderek azaldı, gecenin yalaz saçları sevdalılarının yüreğine dolandı..

Zor bir gecenin ardından gelen sabahın erken saatleriydi, kapı kibarca tıklatıldı, oda servisinden erken uyandırmalarını rica etmişti.

Lidya yataktan kalktı, önce duşa girdi, giyinip hazırlandı ve kahvaltı salonuna geçti. Güzel bir kahvaltıyla güne başladı.

Hava o kadar da dondurucu değildi bugün termometre artı 5 i gösteriyordu. Yine de temkini elden bırakmamış içi yünlü, tabanı kalın orta boy topuklu botlarını giymişti, üzerine el örgüsü pembe gri yünden damalı tozluklarını çekmişti.

Koyu mavi, parlak uzun montu bacaklarını sıcacık tutuyordu, siyah deri eldivenlerini de beyaz parmaklarına giydi ve beresini de takınca geziye tam olarak hazırıldı.

Metroya geldi yine kafası karışacaktı o kesindi, dünyanın en büyük metrolarından biri olunca bu gayet normaldi.

Bilgilendirme ve yön yazılarının hepsi Kiril alfabesiyle yazılmıştı, haritadan gideceğı yerin hattını buldu ve doğru durakta inmeyi başardı.

Merkeze yakın bu metro durağı; avizeler, heykeller ve mimarisiyle insanı kendine hayran bırakıyordu, sanki bir müzeye gelmiş gibiydi. Fazla oyalanmadan buluşacakları yere gitti.

Moskova oldukça kosmopolit bir şehirdi, insanların renkleri beyazdan giderek siyaha doğru koyulaşıyordu.

Aziz Vasil Katedrali'nden gezmeye başladılar. Çok renkli bir yapıydı, masal diyarında gibi hissettiriyordu. Oradan Kızıl Meydan'a geçildi, çok kalabalık vardı. İnsanlar bütün dünyadan akın akın gelmişlerdi. Öğle yemeğinin ardından bir kahve molası verdiler. Lidya oradan antrenmanına geçti.